TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

den 18 oktober 2011 *

I mål T-53/10,

Peter Reisenthel, Gilching (Tyskland), företrädd av advokaten E.A. Busse,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), inledningsvis företrädd av S. Schäffner, därefter av R. Manea och G. Schneider, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

varvid den andra parten i förfarandet inför överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån var

Dynamic Promotion Co. Ltd, Bangkok (Thailand),

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan dels mot det beslut som meddelades av harmoniseringsbyråns tredje överklagandenämnd den 6 november 2009, i dess rättade lydelse genom beslut av den 10 december 2009 (ärende R 621/2009-3), dels mot det beslut som meddelades av harmoniseringsbyråns tredje överklagandenämnd den 22 mars 2010 (ärende R 621/2009-3), vilka beslut rör ett ogiltighetsförfarande mellan Peter Reisenthel och Dynamic Promotion Co. Ltd,

meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová (referent) samt domarna K. Jürimäe och M. van der Woude,

justitiesekreterare: handläggaren C. Heeren,

med beaktande av ansökan som inkom till tribunalens kansli den 5 februari 2010,

med beaktande av svarsinlagan som inkom till tribunalens kansli den 31 maj 2010,

med beaktande av repliken som inkom till tribunalens kansli 16 juli 2010,

med beaktande av sökandens begäran om bevisupptagning av den 30 augusti 2010,

med beaktande av den ändrade sammansättningen av tribunalens avdelningar,

med beaktande av harmoniseringsbyråns yttrande som inkom till tribunalens kansli den 30 september 2010,

med beaktande av tribunalens skriftliga fråga till parterna,

efter förhandlingen den 6 april 2011,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Den andra parten i förfarandet inför överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån, Dynamic Promotion Co. Ltd, är innehavare av en gemenskapsformgivning som har registrerats som nummer 217955-0001 (nedan kallad den omtvistade formgivningen).

2 Sökanden, Peter Reisenthel, ingav – genom sitt ombud – den 22 april 2008 en ansökan om ogiltighetsförklaring av den omtvistade formgivningen till harmoniseringsbyrån, med stöd av artikel 25.1 b i rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning (EGT L 3, 2002, s. 1).

3 Genom beslut av den 20 maj 2009 (nedan kallat annulleringsenhetens beslut) avslog annulleringsenheten vid harmoniseringsbyrån ansökan om ogiltighetsförklaring av den omtvistade formgivningen. Annulleringsenhetens beslut är sex sidor långt. Samma dag som beslutet meddelades skickade harmoniseringsbyrån det till sökandens ombud per telefax och per post, med ett följebrev på en sida. Sökanden mottog delgivningen per post den 25 maj 2009.

4 Sökanden överklagade den 3 juni 2009 annulleringsenhetens beslut. Sökandens ombud skickade en inlaga innehållande grunderna för överklagandet till harmoniseringsbyrån, först per post, den 21 september 2009, och därefter per telefax, den 23 september 2009. Harmoniseringsbyrån mottog faxmeddelandet den 23 september 2009 och därefter postförsändelsen den 24 september 2009.

5 Den 13 oktober 2009 upplystes sökanden av kansliet för överklagandenämnderna vid harmoniseringsbyrån om att fristen för att inge en inlaga innehållande grunderna för överklagandet, som föreskrivs i artikel 57 i förordning nr 6/2002, hade löpt ut den 21 september 2009. Enligt harmoniseringsbyrån kunde således sökandens överklagande avvisas, eftersom den aktuella inlagan hade mottagits den 23 september 2009 och därmed efter utgången av nämnda frist. Sökanden gavs möjlighet att yttra sig häröver senast den 13 november 2009.

6 Sökanden yttrade sig i skrivelse av den 14 oktober 2009 och gjorde gällande att annulleringsenhetens beslut endast hade delgetts honom per post, den 25 maj 2009, vilket framgick av inkomststämpeln på den handling som hade skickats till sökandens ombuds kontor. Följaktligen hade sökanden i rätt tid ingett en inlaga innehållande grunderna för överklagandet.

7 Tredje överklagandenämnden avvisade överklagandet genom beslut av den 6 november 2009 (nedan kallat beslutet av den 6 november 2009). Överklagandenämnden anförde att det framgick av den sändningsrapport från annulleringsenhetens faxapparat som tagits in i akten i ärendet, att annulleringsenhetens beslut faktiskt hade delgetts

per telefax till sökandens ombud den 20 maj 2009. Av detta drog nämnden slutsatsen att fristen för att inkomma med en inlaga innehållande grunderna för överklagandet hade löpt ut den 21 september 2009 och att den inlaga som hade mottagits den 23 september 2009 således inte hade ingetts i rätt tid. I samband med detta anförde överklagandenämnden vidare att inkomststämpeln saknade bevisvärde för frågan om vilken dag annulleringsenhetens beslut hade delgetts.

8 Sökanden inkom den 12 november 2009 med ett nytt yttrande till harmoniseringsbyrån, till vilket han fogade en mottagningsrapport från sitt ombuds faxapparat för perioden den 18–25 maj 2009. Enligt sökanden framgick det av denna rapport att annulleringsenhetens beslut inte hade delgetts hans ombud per telefax den 20 maj 2009.

9 Genom beslut av den 10 december 2009 (nedan kallat beslutet av den 10 december 2009) gjorde tredje överklagandenämnden en rättelse – i den mening som avses i artikel 39 i kommissionens förordning (EG) nr 2245/2002 av den 21 oktober 2002 om tillämpning av rådets förordning (EG) nr 6/2002 om gemenskapsformgivning (EGT L 341, s. 28) – av beslutet av den 6 november 2009. Enligt överklagandenämnden fanns det skäl att beakta sökandens yttrande av den 12 november 2009, som hade ingetts före utgången av den frist som harmoniseringsbyrån hade beviljat honom. Överklagandenämnden slog emellertid fast att den mottagningsrapport som sökanden hade ingett inte gav anledning att ifrågasätta de uppgifter som harmoniseringsbyrån hade lämnat beträffande delgivningen av annulleringsenhetens beslut per telefax, den 20 maj 2009. I synnerhet framgick det av nämnda rapport att sökandens ombud hade mottagit ett fax på sju sidor den 20 maj 2009 klockan 12.35. Enligt överklagandenämnden motsvarade det dokumentet annulleringsenhetens beslut, som skickades med ett följebrev. Överklagandenämnden fann således inte skäl att ändra slutet i avvisningsbeslutet av den 6 november 2009.

10 Den 23 december 2009 begärde sökanden att beslutet av den 6 november 2009 på nytt skulle rättas på så sätt att det skulle fastställas att en inlaga innehållande grunderna för överklagandet hade ingetts i rätt tid. Sökanden lade därvid fram nya omständigheter

rörande arbetsgången och hanteringen av faxmeddelanden vid hans ombuds kontor. Han påpekade även att avsändarens faxnummer alltid anges i fax som skickas från harmoniseringsbyrån. I andra hand ansökte sökanden om återställande av försutten tid med stöd av artikel 67 i förordning nr 6/2002.

11 Genom beslut av den 22 mars 2010 (nedan kallat beslutet av den 22 mars 2010) lämnade tredje överklagandenämnden begäran om rättelse och ansökan om återställande av försutten tid, vilka sökanden framställt den 23 december 2009, utan bifall. Beträffande begäran om rättelse ansåg överklagandenämnden att villkoren i artikel 39 i förordning nr 2245/2002 inte var uppfyllda.

Parternas yrkanden

12 Sökanden har i sin ansökan framställt följande yrkanden:

— I första hand att tribunalen ska ogiltigförklara beslutet av den 6 november 2009, i dess rättade lydelse genom beslutet av den 10 december 2009.

— I andra hand att tribunalen ska bevilja honom återställande av försutten tid.

— Att tribunalen ska förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Genom skrivelse av den 7 april 2010 justerade sökanden sin talan till följd av antagandet av beslutet av den 22 mars 2010, på så sätt att han dessutom framställde följande yrkanden:

— Ogiltigförklaring av beslutet av den 22 mars 2010.

— Fastställelse av att en inlaga innehållande grunderna för överklagandet har ingetts till överklagandenämnden inom fristen.

14 I sin replik avstod sökanden från yrkandena om återställande av försutten tid och om fastställelse av att en inlaga innehållande grunderna för överklagandet har ingetts till överklagandenämnden inom fristen. Han har slutligt bestämt sina yrkanden till att avse att tribunalen ska ogiltigförklara beslutet av den 6 november 2009, i dess rättade lydelse genom beslutet av den 10 december 2009, och beslutet av den 22 mars 2010 samt förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Harmoniseringsbyrån har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

16 Sökanden har till stöd för sin talan gjort gällande två grunder. Den första grunden avser åsidosättande av rätten att yttra sig och den andra att harmoniseringsbyrån gjort en oriktig bedömning. Sökanden har även begärt att tribunalen ska förordna om bevisupptagning.

17 Harmoniseringsbyrån anser att talan inte kan bifallas såvitt avser någon av sökandens grunder. Byrån har dessutom gjort gällande att yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet av den 22 mars 2010 inte kan tas upp till prövning och att vissa bilagor till ansökan inte kan beaktas av tribunalen.

18 Tribunalen anser att det, förutom att pröva parternas grunder och argument, är nödvändigt att ex officio pröva huruvida harmoniseringsbyrån var behörig att anta besluten av den 10 december 2009 och av den 22 mars 2010.

Huruvida yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet av den 22 mars 2010 kan tas upp till prövning

19 Harmoniseringsbyrån har gjort gällande att yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet av den 22 mars 2010 inte kan tas upp till prövning, eftersom det ändrar föremålet för tvisten i överklagandenämnden. Nämnda beslut avsåg nämligen en begäran respektive en ansökan, vilka båda framställdes av sökanden efter det att harmoniseringsbyrån hade antagit beslutet av den 6 november 2009 och beslutet av den 10 december 2009.

20 Sökanden anser att han, genom att yrka att beslutet av den 22 mars 2010 ska ogiltigförklaras, inte har ändrat föremålet för tvisten, utan endast utvidgat det. En sådan utvidgning är enligt rättspraxis tillåten av processekonomiska skäl.

21 Tribunalen erinrar inledningsvis om att det av artikel 135.4 i tribunalens rättegångsregler följer att parternas inlagor inte kan ändra föremålet för tvisten i överklagandenämnden.

22 I förevarande fall meddelades beslutet av den 22 mars 2010 som svar på sökandens skrivelse av den 23 december 2009, i vilken han hade begärt en andra rättelse av beslutet av den 6 november 2009 och, i andra hand, ansökt om återställande av försutten tid.

23 Denna begäran och denna ansökan prövades separat i beslutet av den 22 mars 2010 och avslogs båda två.

24 Det framgår av beslutet av den 22 mars 2010 att den begäran om rättelse som sökanden framställde i skrivelsen av den 23 december 2009 avsåg frågan huruvida annulleringsenhetens beslut hade delgetts sökanden per telefax den 20 maj 2009. Beslutet av den 22 mars 2010 rörde således exakt samma sak som besluten av den 6 november och av den 10 december 2009. I den del som beslutet av den 22 mars 2010 rör begäran om rättelse utgör det följaktligen en förlängning av de tidigare besluten från överklagandenämnden, vilket innebär att det inte ändrar föremålet för tvisten i nämnden.

25 Däremot ansökte sökanden, i sin skrivelse av den 23 december 2009, för första gången om återställande av försutten tid vid harmoniseringsbyrån. Denna fråga omfattades således varken av beslutet av den 6 november 2009 eller av beslutet av den 10 december 2009. I den del som yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet av den 22 mars 2010 rör återställande av försutten tid, ändrar det således föremålet för tvisten i överklagandenämnden i den mening som avses i artikel 135.4 i rättegångsreglerna.

26 Vid sådana förhållanden finner tribunalen att yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet av den 22 mars 2010 kan tas upp till prövning såvitt avser den del av nämnda beslut som rör begäran om rättelse. Yrkandet ska avvisas såvitt avser den del av beslutet som rör ansökan om återställande av försutten tid.

Huruvida harmoniseringsbyrån var behörig att anta besluten av den 10 december 2009 och av den 22 mars 2010

27 Prövningen av huruvida den som antagit en rättsakt är behörig omfattas av tvingande rätt och ska därför ske ex officio (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992 i de förenade målen T-79/89, T-84/89-T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 och T-104/89, BASF AG m.fl. mot kommissionen, REG 1992, s. II-315; svensk specialutgåva, volym 12, s. II-1, punkt 31).

28 I förevarande fall anser tribunalen att det måste prövas huruvida överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån var behörig att anta besluten av den 10 december 2009 och av den 22 mars 2010 med stöd av artikel 39 i förordning nr 2245/2002.

29 I artikel 39 i förordning nr 2245/2002 föreskrivs följande:

”I beslut som fattas av [harmoniseringsbyrån] får endast språkliga fel, skrivfel och uppenbara misstag rättas. De skall rättas av den enhet som fattade beslutet på eget initiativ eller på begäran av en berörd part.”

30 I förevarande fall avser varken de ändringar som vidtogs genom beslutet av den 10 december 2009 eller de som sökanden begärde den 23 december 2009 språkliga fel eller skrivfel. Detta har för övrigt inte bestritts av parterna.

31 Tribunalen har genom processledning skickat en skriftlig fråga till sökanden. Han har i sitt svar på frågan angett att de aktuella ändringarna inte heller avser rättelse av uppenbara misstag. Sökanden anser följaktligen att besluten av den 10 december 2009 och av den 22 mars 2010 ska ogiltigförklaras på grund av att harmoniseringsbyrån inte var behörig.

32 När det gäller beslutet av den 10 december 2009 anser harmoniseringsbyrån att underlåtenheten att beakta sökandens yttrande, som hade ingetts inom den angivna fristen, utgjorde ett uppenbart misstag i den mening som avses i artikel 39 i förordning nr 2245/2002. I andra hand har harmoniseringsbyrån gjort gällande att överklagandenämnden kunde anta nämnda beslut på någon annan rättslig grund, i synnerhet den allmänna rättsprincipen om att en rättsstridig administrativ rättsakt får återkallas.

33 När det gäller beslutet av den 22 mars 2010 har harmoniseringsbyrån gjort gällande att överklagandenämnden var behörig att pröva sökandens begäran om rättelse av den 23 december 2009 enligt artikel 39 i förordning nr 2245/2002.

34 Mot bakgrund av vad parterna har anfört ska tribunalen pröva huruvida de ändringar som vidtogs genom beslutet av den 10 december 2009 och de som sökanden begärde den 23 december 2009 avsåg rättelse av uppenbara misstag i den mening som avses i artikel 39 i förordning nr 2245/2002.

35 Med hänsyn till vikten av den tvingande karaktären hos slutet i ett beslut som fattats av en behörig myndighet och till rättssäkerhetsprincipen, ska bestämmelsen om att det är tillåtet att i undantagsfall göra rättelser i efterhand av ett sådant beslut tolkas restriktivt. Begreppet ”uppenbart misstag” är således begränsat till formella misstag, vilkas karaktär av misstag framgår tydligt av själva beslutet och som inte påverkar beslutets omfattning och sakliga innehåll, såsom detta beskrivs i slutet och i skälen. Däremot kan begreppet ”uppenbart misstag” inte anses avse ett misstag som kan medföra att beslutets sakliga innehåll blir ogiltigt (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 14 december 2006 i mål T-392/04, Gagliardi mot harmoniseringsbyrån – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU MANU), ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 55).

Beslutet av den 10 december 2009

36 Genom att anta beslutet av den 10 december 2009 gjorde överklagandenämnden i allt väsentligt bruk av möjligheten till rättelse för att avhjälpa att sökandens rätt till försvar enligt artikel 62 i förordning nr 6/2002 hade åsidosatts. Åsidosättandet bestod i att beslutet av den 6 november 2009 hade antagits före utgången av den frist som sökanden beviljats för att yttra sig.

37 Ett sådant åsidosättande av rätten till försvar utgör emellertid inte ett uppenbart misstag i den mening som avses i artikel 39 i förordning nr 2245/2002, såsom den bestämmelsen tolkats ovan i punkt 35. Detta åsidosättande utgör nämligen ett misstag som påverkade det förfarande som ledde fram till beslutet av den 6 november 2009. Det kan därmed anses ha påverkat det sakliga innehållet i nämnda beslut. På samma sätt påverkades skälen i beslutet av den 6 november 2009, och därmed dess innehåll, av att harmoniseringsbyrån beaktade det yttrande som sökanden hade inkommit med inom den angivna fristen.

38 Det var således inte korrekt av harmoniseringsbyrån att med artikel 39 i förordning nr 2245/2002 som rättslig grund avhjälpa att sökandens rätt till försvar hade åsidosatts under det förfarande som ledde fram till beslutet av den 6 november 2009. Härav följer att överklagandenämnden inte var behörig att anta beslutet av den 10 december 2009 med stöd av nämnda bestämmelse.

39 Oaktat vad som slagits fast i föregående punkt anser tribunalen, i likhet med harmoniseringsbyrån, att överklagandenämnden i princip kunde ha antagit beslutet av den 10 december 2009 på en annan rättslig grund.

40 Av rättspraxis följer nämligen en allmän rättsprincip enligt vilken det är tillåtet att retroaktivt återkalla en rättsstridig administrativ rättsakt som har gett upphov till individuella rättigheter, under förutsättning att den institution från vilken rättsakten härrör uppfyller villkoren om återkallande inom en rimlig tid och om skydd för berättigade förväntningar hos mottagaren av rättsakten, som har kunnat förlita sig på att denna var rättsenlig (domstolens dom av den 12 juli 1957 i de förenade målen 7/56 och 3/57-7/57, Algera m.fl. mot gemensamma församlingen, REG 1957, s. 81, 116, och av den 3 mars 1982 i mål 14/81, Alpha Steel mot kommissionen, REG 1982, s. 749, punkt 10, samt förstainstansrättens dom av den 12 september 2007 i mål T-25/04, González y Díez mot kommissionen, REG 2007, s. II-3121, punkt 97).

41 Trots att det finns en annan rättslig grund medför emellertid det förhållandet att fel rättslig grund har valts att den aktuella rättsakten ska ogiltigförklaras när detta misstag kan anses ha påverkat innehållet i rättsakten, särskilt genom att medföra att förfarandet för att anta den inte gått till på rätt sätt (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 10 december 2002 i mål C-491/01, British American Tobacco (Investments) och Imperial Tobacco, REG 2002, s. I-11453, punkt 98, och av den 11 september 2003 i mål C-211/01, kommissionen mot rådet, REG 2003, s. I-8913, punkt 52).

42 Vad gäller det nu aktuella fallet kan det emellertid konstateras att det av den rättspraxis som anges ovan i punkt 40 inte går att utläsa att något särskilt förfarande ska användas för att återkalla en rättsstridig rättsakt.

43 Frågan är då huruvida de villkor som följer av nämnda rättspraxis är uppfyllda. I detta avseende konstaterar tribunalen för det första att beslutet av den 10 december 2009 fattades en månad och fyra dagar efter beslutet av den 6 november 2009, vilket utgör en rimlig tid.

44 För det andra konstaterar tribunalen att beslutet av den 6 november 2009 gynnade den andra parten vid överklagandenämnden, eftersom det innebar att sökandens överklagande av annulleringsenhetens beslut avslogs. Eftersom beslutet av den 10 december 2009 inte medförde någon ändring av slutet i beslutet av den 6 november 2009 innebar det inte något åsidosättande av berättigade förväntningar hos den andra parten vid överklagandenämnden.

45 Det finns följaktligen inga omständigheter som tyder på att innehållet i beslutet av den 10 december 2009 kan ha påverkats av det felaktiga valet av rättslig grund. Vid sådant förhållande skulle en ogiltigförklaring av nämnda beslut på grund av detta misstag inte ha någon ändamålsenlig verkan, eftersom det beslut som överklagandenämnden skulle komma att anta efter ogiltigförklaringen skulle antas på samma villkor och vara grundat på samma omständigheter som det ogiltigförklarade beslutet.

46 Tribunalen finner således att det misstag som överklagandenämnden begick beträffande val av tillämplig rättslig grund inte motiverar att beslutet av den 10 december 2009 ogiltigförklaras.

Beslutet av den 22 mars 2010

47 Sökandens begäran om rättelse av den 23 december 2009 avsåg fastställelse av att inlagan innehållande grunderna för överklagandet hade ingetts inom fristen. En sådan begäran avser emellertid inte att ett formellt misstag i det aktuella beslutet ska rättas, utan att det ska ske en materiell omprövning av detsamma och att ett nytt beslut med ett annat innehåll ska antas.

48 Med hänsyn till vad som anförts ovan i punkt 35 utgjorde det misstag som sökanden åberopade i sin begäran av den 23 december 2009 således inte ett uppenbart misstag i den mening som avses i artikel 39 i förordning nr 2245/2002, vilket innebär att överklagandenämnden inte var behörig att pröva nämnda begäran i sak med stöd av denna bestämmelse.

49 Eftersom överklagandenämnden genom att avslå begäran av den 23 december 2009 underförstått ansåg att dess tidigare beslut angående överklagandet inte var rättsstridigt, var den inte heller behörig att återkalla nämnda beslut.

50 Följaktligen var överklagandenämnden inte behörig att anta beslutet av den 22 mars 2010 såvitt avser nämndens avslag på sökandens begäran om rättelse av den 23 december 2009.

51 Under dessa omständigheter ska beslutet av den 22 mars 2010 ogiltigförklaras i den del det rör sökandens begäran om rättelse av den 23 december 2009.

Bilagorna till ansökan

52 Enligt harmoniseringsbyrån kan bilagorna K 8 och K 13 till ansökan inte beaktas, eftersom de ingavs till byrån först efter det att besluten av den 6 november och av den 10 december 2009 hade antagits.

53 Sökanden har inte särskilt bemött harmoniseringsbyråns argument.

54 Tribunalen konstaterar att de aktuella handlingarna, vilka utgörs av intyganden på heder och samvete som lämnats av sökandens ombud och en av dennes anställda, ingavs till harmoniseringsbyrån som bilagor till sökandens skrivelse av den 23 december 2009, det vill säga efter utgången av den frist som harmoniseringsbyrån fastställt för sökanden för att yttra sig över frågan huruvida inlagan innehållande grunderna för överklagandet kunde beaktas. Nämnda handlingar ingick följaktligen inte i ärendeunderlaget då beslutet av den 10 december 2009 meddelades.

55 Handlingarna prövades för övrigt av överklagandenämnden i beslutet av den 22 mars 2010. Det framgår emellertid av punkterna 47–51 ovan att de inte borde ha prövats såvitt avser sökandens begäran om rättelse, eftersom överklagandenämnden inte var behörig att pröva denna begäran i sak. Vidare är den del av beslutet av den 22 mars 2010 som rör ansökan om återställande av försutten tid inte föremål för prövning i det nu aktuella målet, såsom framgår av punkterna 19–26 ovan. Härav följer att innehållet i bilagorna K 8 och K 13 i alla händelser saknar betydelse för nämnda prövning.

56 Det saknas således skäl för tribunalen att beakta bilagorna K 8 och K 13 till ansökan, eftersom de inte ingick i ärendeunderlaget då beslutet av den 10 december 2009 meddelades och inte heller är föremål för prövning i det nu aktuella målet, såsom framgår av punkterna 19–26 ovan.

Prövning i sak

57 Sökanden har till stöd för sin talan gjort gällande två grunder. Den första grunden avser åsidosättande av rätten att yttra sig och den andra att harmoniseringsbyrån gjort en oriktig bedömning. Tribunalen finner emellertid att dessa två grunder i allt väsentligt avser samma sak och därför går in i varandra, eftersom båda grunderna avser det misstag som överklagandenämnden ska ha begått genom att anse att inlagan innehållande grunderna för överklagandet hade ingetts efter utgången av den angivna fristen och därigenom inte kunde beaktas. Dessa två grunder ska således prövas tillsammans.

58 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att annulleringsenhetens beslut delgavs honom per post den 25 maj 2009. Detta innebär enligt sökanden att inlagan innehållande grunderna för överklagandet, som inkom till harmoniseringsbyrån den 23 september 2009, ingavs inom den fyramånadersfrist som föreskrivs i artikel 57 i förordning nr 6/2002.

59 Sökanden har i detta sammanhang bestritt att annulleringsenhetens beslut delgavs hans ombud per telefax den 20 maj 2009 och har erinrat om att det är harmoniseringsbyrån som har bevisbördan i detta avseende.

60 Harmoniseringsbyrån har bestritt sökandens argument.

61 Tribunalen erinrar inledningsvis om att det följer av artikel 47 i förordning nr 2245/2002 att harmoniseringsbyrån får delge sina beslut per telefax (se, analogt, förstainstansrättens dom av den 19 april 2005 i de förenade målen T-380/02 och T-128/03, Success-Marketing mot harmoniseringsbyrån - Chipita (PAN & CO), REG 2005, s. II-1233, punkterna 54–61).

62 I artikel 51 i förordning nr 2245/2002 anges att harmoniseringsbyråns direktör ska fastställa närmare bestämmelser om delgivning per telefax.

63 I artikel 2 i beslut EX-03-04 av harmoniseringsbyråns direktör av den 20 januari 2003 anges följande:

”I alla beslut, underrättelser och delgivningar som [harmoniseringsbyrån] skickar per telefax eller på elektronisk väg i förfaranden som rör registrerade gemenskapsformgivningar ska den ansvariga instansen anges i brevhuvudet. Ansvariga tjänstemäns fullständiga namn ska anges i slutet av beslutet, underrättelsen eller delgivningen. Dessa uppgifter ersätter sigill och underskrifter.”

64 I förevarande fall kan det konstateras att harmoniseringsbyråns sändningsrapport som rör delgivningen per telefax av annulleringsenhetens beslut innehåller följande:

— En kopia av faxets första sida, det vill säga ett följebrev ställt till sökandens ombud med uppgift om ansvarig instans (HAUPTABTEILUNG GESCHMACKSMUSTER – NICHTIGKEITSABTEILUNG) och ansvarig tjänsteman. Här anges även att ett beslut från annulleringsenheten av den 20 maj 2009 på sex sidor bifogas.

— 20 maj 2009 klockan 12.22 (datum och klockslag för överföringen).

— ”+34965139818” (harmoniseringsbyråns faxnummer).

— ”00498982006111” (mottagarens faxnummer).

— ”7” (antalet överförda sidor).

— ”OK” (resultatet av överföringen).

— 20 maj 2009 klockan 12.27 (datum och klockslag för skapandet av rapporten).

65 Med stöd av sändningsrapporten kan det således först slås fast att harmoniseringsbyrån har uppfyllt de formkrav som ställs upp i artikel 2 i beslut EX-03-04 när det gäller delgivning per telefax.

66 Vidare framgår det av sändningsrapporten att harmoniseringsbyrån den 20 maj 2009 klockan 12.22 till sökandens ombud skickade ett fax på sju sidor som innehöll ett följebrev på en sida, i vilket det angavs att annulleringsenhetens beslut på sex sidor bifogades.

67 Slutligen visar sändningsrapporten att det fax som harmoniseringsbyrån skickade klockan 12.22 mottogs korrekt av sökandens ombuds faxapparat.

68 Tribunalen ska nu pröva de fyra argument som sökanden åberopat till bestridande av det sistnämnda konstaterandet.

69 Sökanden har för det första gjort gällande att det framgår av mottagningsrapporten från hans ombuds faxapparat avseende perioden den 18–25 maj 2009, som sökanden ingett till tribunalen, att ett fax på sju sidor från en okänd avsändare mottogs den 20 maj 2009 klockan 12.35.

70 Denna omständighet i sig är ägnad att stärka bevisvärdet av den undersökta sändningsrapporten, eftersom den visar att ett fax på samma antal sidor som det fax som harmoniseringsbyrån skickade mottogs kort därefter av sökandens ombud.

71 Sökanden har emellertid för det andra gjort gällande att tidsintervallet mellan det att harmoniseringsbyråns fax skickades och att sökandens ombud mottog ett fax är alltför långt.

72 Det är visserligen riktigt att det framgår av sändningsrapporten från harmoniseringsbyråns faxapparat att faxsändningen började klockan 12.22 och avslutades senast klockan 12.27, samtidigt som mottagningsrapporten från sökandens ombuds faxapparat anger mottagningstiden till klockan 12.35.

73 Som harmoniseringsbyrån påpekat vid förhandlingen kan emellertid denna tidsavvikelse förklaras av att de två berörda faxapparaterna, på grund av att inställningarna görs manuellt, inte är inställda på exakt samma tid och således visar uppgifter som skiljer sig åt i viss mån.

74 Den tidsintervall mellan sändning och mottagning som konstaterats i nu aktuellt fall innebär således inte att faxet som sökandens ombud mottog inte var det som harmoniseringsbyrån skickade.

75 Sökanden har för det tredje anfört att avsändarens faxnummer inte anges i det fax som hans ombud mottog klockan 12.35.

76 Även om det skulle förhålla sig så, som sökanden har gjort gällande, att avsändarens faxnummer normalt anges i fax från harmoniseringsbyrån, innebär inte denna omständighet att så inte kan ske i en viss faxapparat, av tekniska skäl. Vid förhandlingen förklarade harmoniseringsbyrån nämligen att den faxapparat som användes för att skicka det aktuella faxet inte var en del av harmoniseringsbyråns datasystem, vilket innebar att den inte var automatiskt inställd på att visa avsändarens faxnummer.

77 Härtill kommer att det inte framgår av beslut EX-03-04 att harmoniseringsbyrån är skyldig att ange avsändarens faxnummer i fax som den skickar, och sökanden har inte gjort gällande att en sådan skyldighet skulle föreligga på någon annan grund.

78 Mot denna bakgrund ger inte heller det förhållandet att avsändarens faxnummer inte angavs i det fax som sökandens ombud mottog anledning att anse att det inte rörde sig om det fax som harmoniseringsbyrån skickade.

79 För det fjärde har sökanden gjort gällande att han inte kan vara skyldig att styrka att en omständighet inte föreligger, det vill säga att faxet från harmoniseringsbyrån inte har mottagits, för att kunna ifrågasätta bevisvärdet av sändningsrapporten avseende delgivningen av annulleringsenhetens beslut per telefax.

80 Tribunalen konstaterar emellertid att sändningsrapportens bevisvärde skulle ha kunnat ifrågasättas genom framläggande av positiva bevis. Sökanden skulle i synnerhet ha kunnat ge in det fax som han faktiskt mottog den 20 maj 2009 klockan 12.35, för att styrka att det inte rör sig om det fax som harmoniseringsbyrån skickade samma dag klockan 12.22.

81 Sökanden har emellertid hävdat att det inte kan krävas av honom att han ger in detta bevis. För det första är det, på grund av att avsändarens faxnummer inte har angetts, omöjligt att fastställa hur faxet har hanterats. För det andra har det gått lång tid sedan faxet mottogs.

82 Dessa argument kan inte godtas. Det är nämligen enbart sökandens ombud som är ansvarigt för hanterandet av fax som denne mottar. Det framgår av de i målet undersökta sändnings- och mottagningsrapporterna att harmoniseringsbyrån skickade ett fax till sökandens ombud och att denne, kort därefter, mottog ett fax med samma antal sidor från en okänd avsändare. Följderna av att det fax som ombudet faktiskt mottog inte har getts in måste således bäras av sökanden.

83 Detta gäller i synnerhet eftersom den som ansöker om ogiltighetsförklaring eller dennes ombud enligt artikel 28.1 c i i förordning nr 2245/2002, jämförd med dess artikel 1.1 b, kan välja att ange eller att inte ange ett faxnummer och, följaktligen, bestämma huruvida detta kommunikationsmedel ska användas vid översändande av meddelanden mellan harmoniseringsbyrån och nämnda sökande eller dennes ombud. Vid sådana förhållanden ankommer det på den som ansöker om ogiltighetsförklaring eller dennes ombud att vidta lämpliga försiktighetsåtgärder för att i förekommande fall kunna styrka innehållet i handlingar som faktiskt har mottagits per telefax.

84 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att det genom sändningsrapporten är styrkt att annulleringsenhetens beslut delgavs per telefax till sökandens ombud den 20 maj 2009. Överklagandenämnden begick således inte något fel när den fann att inlagan innehållande grunderna för överklagandet, som mottogs den 23 september 2009, hade ingetts efter utgången av den frist som anges i artikel 57 i förordning nr 6/2002 och därför inte kunde beaktas.

85 Vid sådana förhållanden var överklagandenämnden – i motsats till vad sökanden har hävdat – inte skyldig att ta hänsyn till att ett tekniskt problem kunde ha uppstått vid mottagandet av det aktuella faxet eller att detta kunde ha sänts till fel nummer. Sökanden har dessutom inte närmare angett vilken typ av tekniskt problem som kan ha uppstått och han har inte bestritt att det faxnummer som står i sändningsrapporten är hans ombuds faxnummer.

86 Sökanden kan inte heller med framgång hävda att överklagandenämnden har åsidosatt hans rätt att yttra sig, genom att inte låta honom inkomma med sina synpunkter. Sökanden underlät ju själv att utnyttja denna rätt med avseende på grunderna för sitt överklagande, genom att inte inom fristen inge en inlaga innehållande dessa grunder. Vad därefter beträffar frågan huruvida inlagan innehållande grunderna för överklagandet kunde tas upp till prövning, yttrade sig sökanden till harmoniseringsbyrån i skrivelser av den 14 oktober och den 12 november 2009, vilka prövades av överklagandenämnden i besluten av den 6 november och av den 10 december 2009.

87 Slutligen har sökanden gjort gällande att överklagandenämnden i det aktuella fallet inte gjorde någon avvägning mellan föreliggande intressen, särskilt beträffande en eventuell ansökan om återställande av försutten tid i syfte att lösa problemet med sändningen av det omtvistade faxet.

88 Sökanden har emellertid inte närmare angett vilka intressen som borde ha vägts mot det förhållandet att en inlaga innehållande grunderna för överklagandet hade ingetts efter utgången av den angivna fristen.

89 Härtill kommer att överklagandenämndens beslut om huruvida överklagandet kunde tas upp till prövning saknade betydelse för sökandens möjlighet att ansöka om återställande av försutten tid, vilket han också gjorde den 23 december 2009. Som framgår av punkterna 25 och 26 ovan är överklagandenämndens behandling av denna ansökan, i beslutet av den 22 mars 2010, inte föremål för prövning i det nu aktuella målet.

90 Eftersom samtliga argument som sökanden har anfört har befunnits sakna stöd, kan talan inte vinna bifall på någon av de två grunder som han har åberopat.

Begäran om bevisupptagning

91 Sökanden har begärt att tribunalen ska höra två vittnen i syfte dels att styrka att avsändarens nummer anges i faxmeddelanden från harmoniseringsbyrån, dels att redogöra för hur arbetet går till på sökandens ombuds kontor, särskilt vad gäller hantering av inkommande fax. Enligt sökanden skulle det genom detta förhör kunna styrkas att annulleringsenhetens beslut inte delgavs hans ombud per telefax den 20 maj 2009.

92 Mot bakgrund av det som anförts ovan i punkterna 75–78 och 81–83 är emellertid varken frågan huruvida avsändarens nummer anges i faxmeddelanden från harmoniseringsbyrån eller detaljerna kring hur arbetet är organiserat vid sökandens ombuds kontor relevanta för utgången i det nu aktuella målet. Följaktligen ska begäran om bevisupptagning avslås, eftersom den är verkningslös.

93 Med hänsyn till det ovan anförda ska beslutet av den 22 mars 2010 ogiltigförklaras i den del det rör sökandens begäran om rättelse av den 23 december 2009 och talan ogillas i övrigt.

Rättegångskostnader

94 Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna kan tribunalen besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sina kostnader om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter. Mot bakgrund av omständigheterna i förevarande fall beslutar tribunalen att vardera parten ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

1) Det beslut som meddelades av tredje överklagandenämnden vid byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) den 22 mars 2010 (ärende R 621/2009-3) ogiltigförklaras i den del det rör Peter Reisenthels begäran om rättelse av den 23 december 2009.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Vardera parten ska bära sina rättegångskostnader.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 oktober 2011.

Underskrifter